

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/74/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016201366
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016201366.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): SALICS s. r.o., IČO: 36 835 404, so sídlom Klincová č. 37, 821 08 Bratislava, zast.: JUDr. Ondrejom Krempaským, IČO: 51 814 498, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Račianska č. 66, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. júla 2018 č.k. 1S/160/2016-92, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet kasačnej sťažnosti

1. Konanie o kasačnej sťažnosti z 09.10.2018 (č.l. 118) sa týka prieskumu rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. júla 2018 č.k. 1S/160/2016-92 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým správny súd žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. 103134928/2016 z 12.05.2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ - č.l. 11) vydanému v daňovom konaní zamietol.

2. Kasačná sťažnosť sa opiera o nasledovný dôvod:

- § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“), t.j. správny súd nesprávne právne posúdil ust. § 49 ods. 1 a § 51 ods. 1 a § 69 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“) v spojení s § 24 a s poukazom na § 3 ods. 1 a 3 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“).

II.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

3. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako odvolací finančný orgán konajúci v zmysle § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 21198508/2015 z 09.11.2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na preskúmanú vec odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

4. Prvostupňovým rozhodnutím bol podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku žalobcovi ako platiteľovi dane (viď aj jeho IČ DPH) vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2013 v tam uvedenej sume.

Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

Podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykázať alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

5. Vyrubenie dane pri aplikácii ustanovenia § 49 a nasl. ustanovení zák. č. 222/2004 Z.z. správca dane odôvodnil tým, že šetrením za zdaňovacie obdobie boli zistené také skutočnosti a vykonané dôkazy, ktoré odôvodňovali potvrdiť výsledok daňovej kontroly uvedený v protokole z daňovej kontroly č. 9104407/5/416669/2015/Achb z 25.02.2015 (ďalej len „protokol“).

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 69 ods. 5 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení každá osoba, ktorá uvedie vo faktúre alebo v inom doklade o predaji daň, je povinná zaplatiť túto daň.

6. Nehodnovnými majú byť podľa správcu dane údaje fakturované na vstupe, ktoré sa týkajú nasledujúcich zdaniteľných obchodov žalobcu:

1) dodávka tovaru (poľnohospodárske plodiny ako kukurica, slnečnica, repka olejná vo veľkých hmotnostných objemoch ako aj repkový olej) v prospech žalobcu od žalobcom označených dodávateľov SLO-GEN s.r.o., Komárno (ďalej len „spoločnosť SLO-GEN“), AUTOPROMT s.r.o., Vrakuň (ďalej len „spoločnosť AUTOPROMPT“) a Alfa next s.r.o., Bratislava (ďalej len „spoločnosť Alfa“ - resp. spoločne tiež „dodávateľské spoločnosti“), za ktorej údajné vykonanie vystavili dodávateľské spoločnosti

viacero (sporných) faktúr v kontrolovanom zdaniteľnom období,

a) konateľ žalobcu (pán E.Á. G.) do zápisnice zo 06.05.2014 uviedol, že

i) žalobca okrem konateľa nemal žiadnych zamestnancov, nemal žiadny hmotný investičný majetok a obchodoval s poľnohospodárskymi plodinami,

b) u spoločnosti SLO-GEN bolo dožiadaným správcom dane zistené, že

i) na uvedenej adrese sa nachádzal rodinný dom, kde sa nikto nenachádzal,

ii) žiadosti adresované správcom dane na túto adresu sa vrátili späť s poznámkou „adresát je neznámy“,

iii) podľa informácií známych správcovi dane spoločnosť SLO-GEN

(1) v daňovom priznaní k DPH za 4. štvrtrok 2013 si uplatnila nadmerný odpočet, avšak v dôsledku absencie dokladov od spoločnosti SLO-GEN správca dane nemohol preveriť, či daň z tvrdeného dodania tovaru žalobcovi aj priznala,

(2) následne správca dane zrušil registráciu na DPH pre nesplnenie povinnosti podávať priznanie,

(3) daňové priznanie k dani z príjmov za rok 2013 nepodala,

iv) hoci konateľ spoločnosti SLO-GEN (pán A. R.) na adrese v Maďarsku predvolanie na vypočutie svedka si prevzal, tak sa bez ospravedlnenia nedostavil,

v) toto sa zopakovalo aj v prípade bývalého konateľa spoločnosti SLO-GEN (pán C. C.) na adrese v Maďarsku,

c) u spoločnosti AUTOPROMPT bolo dožiadaným správcom dane zistené, že

i) na uvedenej adrese sa nachádzal rodinný dom, kde sa nenachádzali znaky obvyklé pre identifikáciu sídla,

ii) podľa informácií známych správcovi dane spoločnosť AUTOPROMPT

(1) nemá žiadnych zamestnancov,

(2) v daňovom priznaní k DPH za 4. štvrtrok 2013 si uplatnila nadmerný odpočet, avšak v dôsledku absencie dokladov od spoločnosti AUTOPROMPT správca dane nemohol preveriť, či daň z tvrdeného dodania tovaru žalobcovi aj priznala,

(3) registráciu na DPH správca dane ukončil k 30.11.2014 pre nesplnenie povinnosti podávať priznanie,

iii) hoci konateľ spoločnosti AUTOPROMPT (pán C. D.) na adrese v Maďarsku predvolanie na vypočutie svedka si prevzal, tak sa bez ospravedlnenia nedostavil,

d) u spoločnosti Alfa bolo správcom dane zistené, že

i) na uvedenej adrese sa nenachádzajú znaky obvyklé pre identifikáciu sídla,

ii) žiadosti adresované správcom dane na túto adresu sa vrátili späť s poznámkou „adresát je neznámy“,

iii) podľa informácií známych správcovi dane

(1) spoločnosť Alfa nemá žiadnych zamestnancov,

(2) posledné daňové priznanie k DPH podal iba za 2. štvrtrok 2013, následne správca dane zrušil registráciu pre nesplnenie povinnosti podávať priznanie

iv) hoci konateľ spoločnosti Alfa (pán C. E.) na adrese v Maďarsku predvolanie na vypočutie svedka si prevzal, tak sa bez ospravedlnenia nedostavil,

e) súčasne tovar mal byť obratom predaný (odberateľské spoločnosti BOKADA a.s. a AGRO-ZR s.r.o.) v priebehu decembra 2013, pričom

i) žiadna z nich nepotvrdila, že ide o rovnaký tovar, ako je tovar údajne nakúpený podľa sporných faktúr od dodávateľských spoločností,

ii) tvrdenie, že ide o dodanie tovaru v rovnakých hmotnostiach je pravdivé iba u komodity repka a slnečnica.

7. Na základe vykonaných dôkazov v zmysle § 24 Daňového poriadku (najmä vlastné zistenia a zistenia dožiadaných správcov dane o nekontaktnosti dodávateľských spoločností, že nedisponujú žiadnymi pracovníkmi) správca dane dospel k záveru, ktorý si osvojil aj žalovaný, že u vyššie uvedených dodávateľských spoločností nevznikla daňová povinnosť v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z., nakoľko žalobca nepreukázal, že zdaniteľné obchody tak, ako boli opísané v sporných faktúrach aj sa zrealizovali (najmä nepreukázal sa pôvod tovaru a jeho fyzickú existenciu), a tým nemohol vzniknúť ani nárok na odpočítanie dane u žalobcu.

8. Na základe pripomienok k protokolu správcu dane vo vyrubovacom konaní vypočul osoby oprávnené konať za odberateľské spoločnosti žalobcu, t.j. spoločnosti BOKADA a.s. a AGRO-ZR s.r.o. Vykonané

výsluchy svedkov (konateľov uvedených odberateľských spoločností) potvrdili, že skladovými priestormi v tom období nedisponovali a dopravu tovaru nevykonali, keďže ju podľa ich výpovede vykonal žalobca vlastným autom. Jediné vozidlo, ktorým žalobca disponoval v tom čase, je osobné vozidlo Audi A8, ktoré na prepravu poľnohospodárskych komodít a v takom množstve nie je spôsobilé.

9. Vo vzťahu k vzniku daňovej povinnosti podľa § 69 ods. 5 zák. č. 222/2004 Z.z. žalovaný uviedol, že v preskúmvanej veci nebolo preukázané, že tovar bol vôbec žalobcovi dodaný, a to osobou dodávateľom uvedenou na sporných faktúrach, tak správca dane oprávnené konštatoval, že daňová povinnosť nevznikla. S prihliadnutím na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/97/2009), žalovaný zdôraznil, že žalobca bol povinný si zaobstarat' dostupné informácie pre účely svojich rozhodnutí, dodržiavať pritom bežný štandard obchodnej opatrnosti a minimalizácie rizika a pristúpiť k výkonu svojho práva na podnikanie dostatočne obozretne a zodpovedne. Je prirodzené, že ak tak neučinil, resp. učinil nedostatočne, nesie následky svojho konania a prijatých rozhodnutí.

III.

Konanie na správnom súde

10. Proti preskúmvanému rozhodnutiu podal žalobca postupom podľa Správneho súdneho poriadku prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave žalobu z 24.07.2016.

11. Úlohou Krajského súdu v Bratislave ako správneho súdu bolo posúdiť zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia a postup daňových orgánov podľa § 177 ods. 1 S.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), ktorými je správny súd v preskúmvanej veci viazaný (§ 134 ods. 1 S.s.p.), vrátane dôvodov podľa § 134 ods. 2 S.s.p. Po oboznámení sa so spisom správcu dane dospel k záveru (najmä body č. 59 a č. 78 napadnutého rozsudku) o zákonnosti preskúmvaného ako aj prvostupňového rozhodnutia. Preto postupom podľa § 190 S.s.p. prostredníctvom napadnutého rozsudku vyslovil, že žalobu zamietla z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 190 S.s.p. v citovanom znení platí, že ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

12. S poukazom na niektoré ustanovenia Správneho súdneho poriadku, Daňového poriadku, Smernice rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „smernica č. 2006/112“), zák. č. 222/2004 Z.z. ako aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd zdôraznil (bod č. 69 napadnutého rozsudku) účel daňovej kontroly, ktorým je určenie správnej výšky daňovej povinnosti daňového subjektu. Správca dane na tento účel zisťuje všetky rozhodujúce skutočnosti, pričom predovšetkým preveruje reálne uskutočnenie zdaniteľného obchodu.

13. Následne sa správny súd zamerl na otázku dôkazného bremena, ktoré v prípade preukazovania uskutočnenia zdaniteľného plnenia zaťažuje žalobcu ako daňový subjekt. Preto pokiaľ si platiteľ dane uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené. S odkazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky správny súd zdôraznil (č. 70 napadnutého rozsudku), že v prípade správcu dane preukázateľne spochybnených uskutočnených zdaniteľných plnení je prechod dôkazného bremena na plecía daňového subjektu ústavne konformný.

14. V tejto súvislosti správny súd akceptoval argumentáciu žalobcu (č. 72 napadnutého rozsudku), že daňové orgány nemôžu pripisovať na jeho ťarchu nesplnenie si daňovej povinnosti iného subjektu (dodávateľov). Takáto skutočnosť však správne mu súdu z priebehu konania nevyplývala. Naopak správny súd zdôraznil, že žalobcovi bolo daňovými orgánmi pripísané na ťarchu iba neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k existencii uplatneného zdaniteľného plnenia.

15. Ďalej sa správny súd zaoberal aj otázkou, či svojim odberateľom dodal tovar. K tomu správny súd uviedol (č. 73 napadnutého rozsudku), že svedecké výpovede osôb vo vedení odberateľských spoločností (BOKADA a.s. a AGRO-ZR s.r.o.) uvedenú skutočnosť nepreukázali. Správca dane vo svojom rozhodnutí iba skonštatoval, že sa nepodarilo preveriť, že tovar od dodávateľských spoločností je totožný s tým, ktorý bol predaný odberateľským spoločnostiam.

16. V uvedenej súvislosti tiež správny súd rozhodne nesúhlasil s argumenty žalobcu, že na preverenie, či sa jednalo o totožný ovar treba vychádzať iba z účtovných dokladov. Podľa správneho súdu treba prihliadať na všetky skutočnosti, ktoré v rámci daňového a vyrubovacieho konania vyšli najavo. Z obsahu spisu správca dane nie je zrejmé, že by žalobca produkoval taký dôkaz, ktorý by výslovne potvrdil totožnosť dodaného tovaru v rámci reťazca, ale sa iba odvolával na to, že takom prípade, kedy nie je objektívna možnosť preverenia totožnosti tovaru, treba vychádzať z čisto účtovných dokladov.

17. Tiež správny súd k námietke žalobcu, že nie je zrejmé na základe akých listinných dôkazov dospel žalovaný k záveru, že žalobca v decembri 2013 predal menej repkového oleja o 25 ton a kukurice o 550 ton ako kúpil, upriamil pozornosť žalobcu k výkazu DPH za december 2013.

18. V preskúvanom konaní však podľa správneho súdu nebolo relevantným spôsobom preukázané, že dodávky (zdaniteľné obchody) prebehli tak, ako sa uvádza na predmetných faktúrach (č. 75 napadnutého rozsudku). S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel správny súd k záveru, že žaloba nie je dôvodná. K tomu správny súd dodal, že

„Záverom krajský súd v súvislosti s námietkou žalobcu, že mu podľa § 69 ods. 5 zákona o DPH nemohla vzniknúť daňová povinnosť uvádza, že odberateľské faktúry vystavené žalobcom pre odberateľov BOKADA a.s. a AGRO -ZR s.r.o. boli dôvodne považované iba za doklady, na ktorých je uvedená daň, keďže samotná existencia tovaru nakúpená od nekontaktných dodávateľov nebola v konaní preukázaná. Žalovaný správne podľa názoru krajského súdu uviedol, že na uvedené faktúry sa vzťahuje ust. 69 ods. 5 zákona o DPH, podľa ktorého každá osoba, ktorá uvedie vo faktúre alebo inom doklade o predaji daň, je povinná túto daň zaplatiť. Správca dane oprávnene konštatoval, že daňová povinnosť nevznikla a to vzhľadom na skutočnosť, že v tomto prípade nebolo preukázané, že tovar poľnohospodárske plodiny boli vôbec žalobcovi dodané a tou osobou uvedenou na faktúrach. Na základe predmetného ustanovenia nevznikla daňovému subjektu daňová povinnosť, ale povinnosť zaplatiť daň. Ustanovenie § 69 ods. 5 zákona bolo novelou zákona o DPH č. 471/2009 Z.z. zosúladené s článkom 203 smernice 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, pričom bolo zmenené tak, že slová „Ak osoba, nie je platiteľom“ boli nahradené slovami „Každá osoba, ktorá“. Na základe uvedenej smernice bola členským štátom ponechaná voľnosť, kedy si mohli stanoviť, že osoba iná ako osoba povinná platiť daň, ručí spoločne a nerozdielne za platbu DPH a to ako reakciu na účinný boj proti daňovým únikom a vyhýbaniu sa dani v určených sektoroch a pri určitých transakciách. V tomto prípade bola daná možnosť označiť za osobu zodpovednú za platenie dane príjemcu dodávaného tovaru a služieb.“

IV.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

19. Ako je uvedené v záhlaví proti napadnutému rozsudku sťažovateľ povinne zastúpený advokátom v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť, v ktorej postupom podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedenú povinnosť podľa odseku 2 zdôraznil nasledujúce sťažnostné body:

k § 440 ods. 1 písm. g):

- správny súd nesprávne považuje za zákonný taký postup žalovaného, ktorý znížil nárok na odpočet DPH napriek tomu, že sťažovateľ splnil všetky zákonom ustanovené podmienky na odpočet DPH, svoj nárok riadne preukázal listinnými dôkazmi, ktoré ustanovujú právne predpisy, o z ustanovení § 4, § 19 ods. 1, § 49 ods. 1 a § 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. vyplýva, že predmetom zdanenia je dodaný predmet kúpnej zmluvy, o každá z dotknutých osôb je povinná podať daňové priznanie,

- daňová kontrola sa v 90% prípadoch u daňových subjektov vykonáva v čase, keď nie je k dispozícii žiadny tovar,
o k dispozícii sú len listiny osvedčujúce priebeh zdaniteľného plnenia,
o dodanie sa posudzuje na základe ich vzájomného obchodného vzťahu,
- subjekty uskutočňujúce zdaniteľné obchody sú vystavené podnikateľskému riziku,
o je založené iba na zlých rozhodnutiach v rámci podnikania,
- ak správca dane listiny predložené sťažovateľom vyhodnotí proti nemu, tak sleduje jediný cieľ, a to nepriznaním nároku na odpočet kompenzovať nezaplatenú daň
o ide o postup správcu dane, ktorým sa rozširujú, resp. obchádzajú ust. § 69 ods. 14 v spojení s § 69b zák. č. 222/2004 Z.z.,
- správny súd nevychádzal tak z čl. 12 ods. 2 ako aj z čl. 2 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky,
o pripustil v rozpore s čl. 20 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov nemá rovnaký zákonný obsah a ochranu,
- správny súd dospel k nesprávnemu záveru, že sťažovateľovi vznikla povinnosť zaplatiť DPH podľa § 69 ods. 5 zák. č. 222/2004 Z.z.,
o právny názor vyslovený správnym súdom v bode 76 napadnutého rozsudku je tiež nezrozumiteľný,
Podľa § 69 ods. 14 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ, ktorému je alebo má byť dodaný tovar alebo služba v tuzemsku, ručí podľa § 69b za daň z predchádzajúceho stupňa uvedenú na faktúre, ak dodávateľ daň uvedenú na faktúre nezaplatil alebo sa stal neschopným zaplatiť daň a platiteľ v čase vzniku daňovej povinnosti vedel alebo na základe dostatočných dôvodov vedieť mal alebo vedieť mohol, že celá daň alebo časť dane z tovaru alebo služby nebude zaplatená. Dostatočným dôvodom na to, že platiteľ vedieť mal alebo vedieť mohol, že celá daň alebo časť dane z tovaru alebo služby nebude zaplatená, je skutočnosť, že
a) protihodnota za plnenie uvedená na faktúre je bez ekonomického opodstatnenia neprimerane vysoká alebo neprimerane nízka,
b) platiteľ pokračoval v uskutočňovaní zdaniteľných obchodov s platiteľom, u ktorého nastali dôvody na zrušenie registrácie podľa § 81 ods. 4 písm. b) druhého bodu, aj po dni jeho zverejnenia v príslušnom zozname osôb vedenom Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, alebo
c) v čase vzniku daňovej povinnosti bol jeho štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu alebo spoločníkom štatutárny orgán, člen štatutárneho orgánu alebo spoločník platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu.
Podľa § 69b zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daň uvedenú na faktúre, ktorú dodávateľ v lehote splatnosti podľa § 78 neuhradil alebo uhradil len jej časť (ďalej len "nezaplatená daň"), je povinný uhradiť platiteľ, ktorý ručí za daň podľa § 69 ods. 14 (ďalej len "ručiteľ").

20. Ďalej sa sťažovateľ venoval otázke ručenia (pri tomto aj cituje rozsudok ESD vo veci C-384/04) a argumentácii správneho súdu, že správca dane nevedel stotožniť, či predmetom dodania bol ten istý tovar ako tovar, ktorý bol uvedený na faktúrach od dodávateľských spoločností. V tejto súvislosti zdôraznil, že keď je preukázané, že sťažovateľ odberateľským spoločnostiam dodal tovar, potom nemohla mu vzniknúť daňová povinnosť podľa § 69 ods. 5, ale mu vznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z.

21. Súčasne sťažovateľ nesúhlasil s aplikáciou rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 705/2017 na preskúmanú vec. Sťažovateľa tiež argumentoval tým, že preukázal materiálny predpoklad pre vznik nároku na odpočet DPH. a to vznik daňovej povinnosti daňovým subjektom, pretože mu bol dodaný tovar, a preto nie je jeho povinnosťou produkovať žiadny iný dôkaz. Žalobca v dôsledku nezákonného preskúmaného rozhodnutia nesie následky protiprávneho konania dodávateľských spoločností, ktorí neodviedli štátu daň, ktorú žalobca spolu s kúpnu cenou týmto dodávateľským spoločnostiam zaplatil, čo preukázal výpismi z banky.

22. Záverom sťažovateľ navrhol procesný záver konania na kasačnom súde v tom duchu, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vráti správcovi dane na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si sťažovateľ uplatnil právo na náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu.

B)

23. Z vyjadrenia žalovaného zo 06.11.2018 (č.l. 141) ku kasačnej sťažnosti vyplýva, že sa nestotožňuje s názorom sťažovateľa, nakoľko vznik daňovej povinnosti u dodávateľských spoločností, ide o nekontaktné spoločnosti (zmiznutí obchodníci), preukázaný nebol a daňová povinnosť nevznikla.

24. Ďalej žalovaný prezentoval svoje pochybnosti o dôraze sťažovateľa na splnenie formálnej stránky bez toho, aby doklady predložené daňovým subjektom nemuseli byť odrazom reálneho plnenia. Do povinnosti sťažovateľa spadá preukázanie vzniku daňovej povinnosti pri obchodných transakciách a preto je povinný si zaobstarat' dostupné dôkazy k preukázaniu deklarovanych zdaniteľných plnení. Toto sťažovateľ počas daňovej kontroly schopný nebol.

25. Čo sa týka čl. 203 smernice č. 2006/112 žalovaný zdôraznil, že táto ustanovuje povinnosť každej osobe, ktorá uvedie DPH na faktúre, ju aj zaplatiť bez ohľadu na to, či došlo k zdaniteľnému plneniu. Pokiaľ sťažovateľ s odkazom na svedecké výpovede odberateľov tvrdí, že faktúrami vystavenými sťažovateľom pre odberateľské spoločnosti bol fakturovaný tovar, ktorý mal byť nakúpený od dodávateľských (nekontaktných) spoločností, a pritom samotná existencia tohto nakúpeného tovaru nebola vôbec preukázaná, nie je možné konštatovať, že odberateľské faktúry boli vystavené na základe reálneho plnenia.

26. V uvedenej súvislosti žalovaný upozornil, že sťažovateľ cituje z preskúmaného rozhodnutia nesprávne a neúplne. Tvrdenie sťažovateľa, že tovar bol stotožnený svedeckými výpoveďami, žalovaný spochybnil argumentáciou, že svedeckými výpoveďami odberateľov bolo iba potvrdené, že sťažovateľ odberateľským spoločnostiam dodala tovar (kukuricu, slnečnicu, repku olejnú spoločnosť SALICS s.r.o. odberateľom dodal tovar (kukuricu, slnečnicu, repku olejnú a repkový olej) uvedený na faktúrach vystavených sťažovateľom. Toto však podľa žalovaného nenahrádza a ani nemôže nahradiť (odberateľské spoločnosti o tom nemohli mať vedomosť) potvrdenie, že ide práve o ten tovar, ktorý sťažovateľ nakúpil od ním označených dodávateľských spoločností.

26. Ďalej sa žalovaný vyjadril k hmotnostným kritériám namietaným sťažovateľom, odmietol názor sťažovateľa, že nakúpený tovar bol stotožnený z dôvodu, že v reťazci dodávok bol predmetom ďalšieho predaja a vyjadril sa k predloženým bankovým výpisom, u ktorých absentuje ako podstatný údaj id faktúry. Toto však už nechýba na pri platbách pripísaných na účet sťažovateľa od deklarovanych odberateľských spoločností.

27. Ako zásadnú skutočnosť žalovaný vyzdvihol to, že sťažovateľ mal také množstvá tovaru technicky realizovať s využitím služieb veľkoobchodu s poľnohospodárskymi plodinami. Takéto technické zázemie sa však nepreukázalo tak pri dodávateľských ani pri odberateľských spoločnostiach.

28. Tiež sa žalovaný vyjadril k inštitútu daňového bremena s poukazom na § 24 ods. 1 Daňového poriadku a príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa názoru žalovaného sťažovateľ nemôže spravodlivo požadovať, aby správca dane preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, teda niečoho, čo sa nestalo, v tomto prípade nedodanie tovaru a nevzniknutie daňovej povinnosti.

29. Záverom žalovaný navrhol, aby kasačný súd sťažovateľom podanú kasačnú sťažnosť zamietol a napadnutý rozsudok potvrdil. Čo sa týka trov kasačného konania, tieto navrhol sťažovateľovi nepriznať.

IV.

Právne názory kasačného súdu

A) Všeobecné vymedzenie kasačnej právomoci

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p.

preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Následne kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.04.2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

31. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľa), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmvanému rozhodnutiu či postupu správcu dane a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

B) K dôvodu nesprávne právne posúdenie - písm. g/:

32. Z vyššie uvedených sťažnostných bodov (viď bod č. 19) pre kasačný súd vo všeobecnosti vyplýva generálna námietka sťažovateľa, že správny súd nesprávne právne posúdil ustanovenia Daňového poriadku a ich aplikáciu správcom dane na niektoré hmotnoprávne ustanovenia zák. č. 222/2004 Z.z.

33. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžfk/10/2018 zo dňa 13. septembra 2019) na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, v medziach a vo väzbe na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a *contrario* písmeno h/ citovaného odseku 1). Nakoľko správca dane označil za právny základ svojho rozhodnutia zistenia získané na základe aplikácie § 24 Daňového poriadku, pri vyhodnotení ktorých dospel k nutnosti využiť ustanovenie § 69 ods. 5 zák. č. 222/2004 Z.z., musí kasačný súd svoj prieskum zamerať predovšetkým na preverenie správnosti tejto aplikácie správcom dane, ktorú ako dôvodnú následne správny súd aj potvrdil.

34. Sťažovateľ na podporu svojho nároku na uplatnený odpočet poukazuje na riadny prístup k plneniu dôkazných povinností a to tým, že predložil počas daňovej kontroly množstvo listinných dôkazov. Išlo o dodávateľské faktúry, ktoré mali byť vystavené ako dodávateľskými tak odberateľskými spoločnosťami, výpisom zo svojho účtu od UniCreditBank, a tiež poukazoval na podporné argumenty vyslovené pri výsluchu osôb vo vedení odberateľských spoločností.

35. Kasačný súd už v svojej judikatúre viackrát zdôraznil (napríklad rozsudok sp.zn. 1Sžf/76/2016 zo dňa 26. októbra 2017), že predmetom DPH je zdaniteľný obchod v rôznych formách (viď § 2 ods. 1 zákona o DPH), čím je okrem iného aj dodanie tovaru /poskytnutie služby za protihodnotu v tuzemsku vykonané platiteľom dane prostredníctvom ekonomickej, najčastejšie zmluvne dohodnutej činnosti. S prihliadnutím na takto vymedzený zdaniteľný obchod len pri jeho splnení vzniká dodávateľovi daňová povinnosť a protistrane ako odberateľovi následne vzniká právo na odpočítanie DPH, ktorého uplatnenie sa viaže u odberateľa na preukázanie vecných a formálnych podmienok.

36. Obsah pojmu vecných podmienok (žalovaný ich charakterizuje ako „materiálny predpoklad“) Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo svojej judikatúre objasňuje nasledovne:

a) vznik práva na odpočítanie dane štandardne v tom okamihu, keď vznikne daňová povinnosť zdaniteľnej osobe ako dodávateľovi bez ohľadu na jej reálne splnenie (napríklad rozsudok Súdneho dvora z 12. januára 2006, *Optigen a i.*, spojené veci sp.zn. C-354/03, C-355/03 a C-484/03, bod 54, alebo rozsudok z 29. marca 2012 sp.zn. C-414/10 vo veci *Véleclair*), pričom

- a. pri tom je rozhodujúca existencia zdaniteľného plnenia spočívajúceho v prevode držby majetku dodávateľom, ktorá oprávňuje odberateľa fakticky s ním nakladať, akoby bol vlastníkom tohto majetku,
 - i. osobitne v prípade dodania tovaru vtedy, keď dodávateľ odovzdá tovar zdaniteľnej osobe (napríklad rozsudok Súdneho dvora sp.zn. C-324/11 vo veci Tóth, marginálny bod 26),
 - b) tovary a služby zakladajúce toto právo musia byť využité zdaniteľnou osobou na výstupe pre potreby svojich vlastných zdaniteľných plnení, t.j. musia existovať a vykazovať výmennú majetkovú hodnotu (use value) pre zdaniteľnú osobu,
 - c) na vstupe musia byť tieto tovary a služby poskytnuté inou zdaniteľnou osobou bez ohľadu na jej registráciu či neregistráciu (napríklad rozsudok Súdneho dvora sp.zn. C-438/09 vo veci Dankowski, marginálne body 26 a 33; alebo rozsudok sp.zn. C-324/11 vo veci Tóth, marginálne body 33 a 26).

37. Naopak k pojmu formálne podmienky (žalovaný tu používa označenie „formálna stránka“) Súdny dvor priraduje

- d) splnenie podmienok týkajúcich sa podrobného a kontrolne preukazného účtovania u zdaniteľnej osoby (napríklad rozsudok Súdneho dvora sp.zn. C-590/13 vo veci Idexx Laboratories Italia, marginálny bod 42),
- e) existencia došej faktúry vystavenej dodávateľom, ktorá obsahuje všetky povinné údaje, a
- f) včas podané riadne daňové priznanie.

38. Práve vystavením dodávateľskej faktúry s hodnovernými údajmi dodávateľ nielenže na seba preberá daňovú povinnosť ale aj signalizuje svojmu zmluvnému partnerovi, že môže začať proces smerujúci k uplatneniu práva na odpočítanie DPH. Avšak iba splnenie formálnych podmienok prostredníctvom predloženia listinných dôkazov (najmä faktúry) na záver o vzniku práva na odpočítanie DPH vo veci samej, ako správne tvrdí žalovaný, nepostačuje. Podnikateľ, ktorý je obchodnou spoločnosťou založenou podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, znáša svoje povinnosti preukázať hodnovernosť údajov faktúry dodávateľa (t.j. „cudzej“ listiny) prostredníctvom štatutárneho orgánu (v prípade žalobcu ako spoločnosti s ručením obmedzeným ide o konateľa alebo viacerých konateľov) alebo ním splnomocneného zástupcu, prípadne iným spôsobom, ktorý vyplýva z vnútorných organizačných predpisov právnickej osoby, či jej organizačného členenia.

39. Na tomto mieste musí kasačný súd opakovane zdôrazniť judikatúru Najvyššieho súdu (napríklad rozsudok sp.zn. 5Sžf 97/2009 zo dňa 06. júla 2009 alebo rozsudok sp.zn. 1Sžf 61/2016 zo dňa 12. decembra 2017), že procesná povinnosť znášať dôkazné bremeno u podnikateľov (viď napríklad § 135a Obchodného zákonníka v spojení s § 24 ods. 1 Daňového poriadku) v spojení so zásadou poctivého obchodného styku, ku ktorej neodmysliteľne patrí aj podnikateľská obozretnosť a primeraná starostlivosť o získanie všetkých dostupných informácií, vrátane právnych a daňových, týkajúcich sa zdaniteľného obchodu (napríklad preventívne overenie spôsobilosti svojho dodávateľa na vykonanie požadovaných prác, resp. reklamačné konanie ohľadne nesprávnych údajov na dodávateľskej faktúre), že pozitívne pôsobí na odstránenie rizika podnikateľa už v čase každého jeho právneho vzťahu, ktorého plnenie podlieha priamej či nepriamej dani.

40. Preto je rozumné očakávanie, že najmä v zmluvných vzťahoch vzhľadom na nevyhlúčenie možnosti uplatnenia daňovej kontroly po relatívne dlhom časovom úseku (napríklad ustanovenie § 69 Daňového poriadku), si sťažovateľ ako daňový subjekt „a priori“ zabezpečí od druhej zmluvnej strany nielen dostatok hodnoverných (t.j. takých, ktoré zodpovedajú možnému priebehu zdaniteľného obchodu) dôkazných prostriedkov ale aj jej budúcu procesnú spoluprácu (napríklad kontakty na zodpovedné osoby dodávateľa), aby vierohodne preukázal oprávnenosť svojich daňových nárokov, a to aj za situácie, keď správca dane počas daňovej kontroly adresuje daňovému subjektu pochybnosti, či samotné dodanie tovaru a služieb sa zrealizovalo spôsobom opísaným v dodávateľskej faktúre. Toto je nepriamy vplyv daňových predpisov na dispozitívne vytváranie zmluvných vzťahov vytváraných pod vplyvom najmä súkromného práva.

41. S prihliadnutím na uvedené bolo základnou úlohou sťažovateľa v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv pri tvrdenom dodaní tovaru na správne určenie dane

vzhľadom na údaje, ktoré uviedol v daňovom priznaní na DPH, vrátane vierohodnosti, správnosti a úplnosti účtovnej a inej (napríklad skladovej evidencie alebo evidencie prepravných služieb).

42. Ako už bolo vyššie uvedené (bod č. 6 tohto rozsudku) sťažovateľ mal odobrať od dodávateľských spoločností značné množstvo tovaru (v stovkách ton poľnohospodárskych plodín) a na zrealizovanie tohto zdaniteľného plnenia bolo celkom logicky očakávané využitie veľkoobchodných služieb a prepravných veľkokapacitných vozidiel. Kasačný súd spolu so správnym súdom potvrdzujú, že u správcu dane oprávnené vznikli pochybnosti o reálnosti tohto zdaniteľného plnenia, pokiaľ tak dodávateľské spoločnosti ako aj sťažovateľ nedisponovali nielenže žiadnymi zamestnancami ani skladovými priestormi či dopravnou a manipulačnou technikou ale ani nepredložili žiadne skladové či prepravné dokumenty v zmysle hore citovaného § 24 ods. 1 Daňového poriadku.

43. Kasačný súd musí na jednej strane uznať, že za tohto dôkazného stavu štatutárne orgány odberateľských spoločností (AGRO-ZR s.r.o. a BOKADA, a.s.) vo svojich výpovediach potvrdili, že sťažovateľ im dodal tovar (kukuricu, slnečnicu, repku olejnú a repkový olej) uvedený na faktúrach vystavených sťažovateľom. Avšak tieto svedecké výpovede, ako konštatoval správny súd v bode 73 napadnutého rozsudku, nepotvrdzujú, že išlo o rovnaký tovar ako ten, ktorý mal byť dodaný sťažovateľovi dodávateľskými spoločnosťami (Alfa next s.r.o., SLO-GEN s.r.o. a AUTOPROMT s.r.o.) a preto svedecké výpovede ani nie sú spôsobilé potvrdiť dodanie tovaru sťažovateľovi od dodávateľských spoločností.

44. Takisto sťažovateľ poukazoval na výpisy z bankového účtu týkajúce sa zdaniteľného obdobia, ktoré majú preukázať, že sťažovateľ za dodaný tovar od dodávateľských spoločností (Alfa next s.r.o., SLO-GEN s.r.o. a AUTOPROMT s.r.o.) riadne zaplatil. Tu sa ale kasačný súd musí stotožniť s námietkou žalovaného (str. 5 vyjadrenia žalovaného), že hoci takéto platby sa na výpise vedenom v UniCredit Bank skutočne nachádzajú, tak pri absolútnej väčšine platieb sťažovateľa absentujú identifikačné údaje, ktoré umožňujú stotožniť platbu s konkrétnou faktúrou, ktorej sa úhrada týka. Takisto ani sumy platieb neumožňujú toto stotožnenie vykonať.

45. Sťažovateľ nepreukázal, že reálne došlo k zdaniteľnému obchodu, ktorý je opísaný v sporných faktúrach. Preto ani nenaplnil základnú vecnú podmienku na vznik práva na odpočítanie dane (viď č. 36 písm. a/ tohto rozsudku), t.j. vznik daňovej povinnosti u svojich dodávateľov. Hoci sťažovateľ v kasačnej sťažnosti (str. 19) tvrdil, že konal so starostlivosťou riadneho riadneho hospodára, kasačný súd sa o tom nepresvedčil.

46. V tejto súvislosti kasačný súd nespochybňuje argumentáciu sťažovateľa (obdobne aj krajský súd v bode č. 72 napadnutého rozsudku), že nenesie zodpovednosť za daňovú disciplínu svojich obchodných partnerov. Toto ani Súdny dvor vo svojej judikatúre nepripúšťa (už uvedený rozsudok sp.zn. C-414/10 Véleclair). Kasačný súd iba sťažovateľa upozorňuje, že v prípade tak veľkého množstva tovaru sa od sťažovateľa očakávalo predloženie dôkazných prostriedkov, ktoré by pochybnosti správcu dane (zistenie, že dodávateľské spoločnosti nemali žiadne hospodárske zázemie a žiadnych zamestnancov) založené na absencii príslušných prepravných a skladovacích dokumentov vyvrátili.

47. Toto však sťažovateľ nevykonala, navyše nepreukázal, že by tak urobil prostredníctvom subdodávateľa či iným podobným spôsobom, a preto správne žalovaný ako aj správny súd konštatovali, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno (bod č. 71 napadnutého rozsudku). Samotný spor medzi sťažovateľom a správnym súdom o hmotnostné rozdiely v sledovaných poľnohospodárskych plodinách (na jednej strane uvádzané rozdiely 25 t alebo 550 t) je v tomto konaní irelevantný a preto sa kasačný súd k nemu vyjadrovať nebude.

48. Právny záver žalovaného, že nakoľko sťažovateľ nepreukázal reálne vykonanie zdaniteľného obchodu, v ktorom malo dôjsť k predaju tovaru vo forme poľnohospodárskych plodín (obdobne aj v bode č. 76 napadnutého rozsudku), potom mu nevzniklo právo na odpočítanie dane z tohto zdaniteľného obchodu a v rozsahu zistených sporných faktúr mu bol správcom dane nadmerný odpočet neuznaný, je

správny.

49. Za tohto stavu sťažovateľ ale disponuje faktúrami, ktoré vrátane DPH vystavil odberateľským spoločnostiam (AGRO-ZR s.r.o. a BOKADA, a.s.). Potom správne správcu dane vyhodnotil túto skutočnosť v zmysle § 69 ods. 5 zák. č. 222/2004 Z.z. a vyrubil mu povinnosť tam uvedenú daň zaplatiť. Sťažovateľ, pokiaľ sa domnieval, že nesprávne na týchto faktúrach uviedol aj DPH, mal možnosť túto nezrovnalosť napraviť postupom v súlade s príslušnými ustanoveniami zák. č. 222/2004 Z.z.

50. Potom oprávnené žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým nároku na vrátenie nadmerného odpočtu nebolo správcom dane vyhovené. Na základe uvedeného musel kasačný súd vyhodnotiť dôvod kasačnej sťažnosti ako aj samotnú kasačnú sťažnosť, že nie je dôvodná (§ 461 S.s.p.).

VI.

51. Kasačný súd vzhľadom na dôvod kasačnej sťažnosti uplatnený sťažovateľom uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky formálne i obsahové náležitosti súdneho rozhodnutia požadované v zmysle § 139 S.s.p. Preskúmané rozhodnutie vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré následne bolo logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Kasačný súd sa preto stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými správnym súdom, že orgán verejnej správy dodržal požiadavku zákonnosti pri priebehu a následnom vydaní preskúmaného rozhodnutia.

52. Počas konania kasačný súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

53. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté svojej staršej judikatúry (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 5Sžf 97/2009, sp.zn. 1Sžf/61/2017 ako aj sp.zn. 1Sžf/76/2017, pri ktorých kasačný súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 20 a contrario § 22 ods. 1 S.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty ako aj svojej úlohy zjednocovateľa súdnej judikatúry (§ 20 S.s.p.) odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

54. Kasačný súd v preskúmanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania by bolo potrebné.

55. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd postupom v zmysle § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. na základe princípu úspešnosti sťažovateľa, čo v konaní o kasačnej sťažnosti nenastalo.

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutí n i e j e přípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).